

Juni - 1969.

Kjære President og Rotarykamerater.

Jeg takker hjærteligst for at Trondhjem's Rotaryklubb har valgt mig som æresmedlem i klubben efter att min fysiske evne til å møte i klubbens møter som aktivt medlem er opphørt.

I mitt yrke som adm.direktør i ett forsikringsselskap som har passert 100 år er jeg ved flere leiligheter tildelt den rolle å tilkjⁿⁿegi anerkjennelse i en eller ^{en} form til funksjonærer som har tjent dette forsikringssekap i 50 år. Etter slike oppdrag har den tanken meldt sig hos mig. Burte ikke denne ære vært delt mellem den trofaste funksjonær og den bedrift hvor han har følt sig tilrette gjennom ett så langt tidsrum. Den samme tanken melder sig hos

mig når jeg nu æres ved min uttreden av Rotary som aktivt medlem ~~av denne klubben som aktivt~~ efter de 43 år jeg har tilbrakt i klubben som aktivt medlem. Jeg har en sterk følelse av ~~at~~ att klubben og R.I.har en større andel i denne ære enn jeg selv har.

Mitt personlige vennskap og samvær med Rotary Internasjonalk's stifter Paul Harris både i Norge og U.S.A.bidrar i høi grad til en slik følelse. Det var hans enkelhet som imponerte mig mest. Han var advokat men hadde spesialisert sig på å skape forlik mellem stridende parter. Han følte att han hadde visse evner på det område. Det ble kilden til ideen hvorfra R.I. sprang ut.

Fra forhistorisk tid kjenner vi oppfordringen " Kjenn Dig Selv ". Paul Harris's ide var : Hvorfor ikke ofre en time i uken for å lære hverandre å kjenne i ett enkelt og programmessig vennskap mellem representanter for samfunnets tallrike forskjellige yrker?

Den ideen engagerte mig og satte mig i funksjon i de roller som Rotary etterhånden tildelte mig. Det var en gave jeg fikk.

Jeg vil ikke tygge drøv på disse rollene, men når det nu gjelder ~~njakk~~ for mig en ny form for medlemskap kan jeg ikke motstå fristelsen av å berette att jeg ifølge Paul Harris var den første som fremsatte forslag om att en rotarianer burte utnevnes til æresmedlem i R.I.

Ved min ankomst til New York på gjennomreise til Chicago fandt jeg på hotelrommet en meddelelse om att styret i New York ^{Klubben} gjerne ville ha' en samtale med mig. Det viste sig å være ett problem hvor styret gjerne ville ha' ett råd fra en europeisk rotarianer.

Ifølge Rotary's lover skulle en ~~en~~ rotarianer strykes som medlem hvis han hadde en møteprosent under 40.

Konkurransen mellem klubberne om høieste møteprosent var en dominerende faktor for klubberne i U.S.A. og det var gode og tungtveiende argumenter for å efterleve disse lover. Der forl^å imidlertid spesielle grunne for ett enkelt medlems lave møteprosent, og de ville gjerne høre min mening.

Rotarianeren som det gjalt hadde i klubben påhørt ett foredrag om valget av dommere og juryer i New York's mange distrikter som efter demokratiske prinsipper ble valgt av distrikternes innbyggere. Interessen for dette valget var sterkt redusert hos publikum og dommere og jurymedlemmer og ~~de dommere og jurymedlemmer~~ ble i virkeligheten valgt av gangstere som dengang var velkjendt i U.S.A. Her var behov for samfunntjeneste og angjeldende rotarianer, som selv var advokat, fandt sig kaldt til en slik samfunnstjeste. Han ofret al den tid han kunne avse fra sin daglige dont, og reiste rundt tkl hvert eneste distrikt i New York og holdt foredrag til belysning av dette misforhold. Dette opptok så meget av hans tid att han ikke kunne møte regelmessig i klubbens møter. "Hvad ville Dere gjøre i ett slikt tilfelle i Europa?" Mitt svar var: " Den rotarianeren gjør jo det, vi snakker om i vor møter. Stryk ham som aktivt medlem av klubben og gjør ham til æresmedlem uten møteplikt." Da jeg kom til Chicago forela jeg Paul Harris spørsmål og svar. Han var enig i mitt svar og den aktive rotarianer ble enstemmig innvalgt som æresmedlem i New York rotary klubben.

" Service above self " er store bevingede ord, men her forelå ett eksempel på at ett rotarymedlem i rotary var blitt inspirert til å strekke sig opp mot dette idealet.

" Kjenn Dig Selv " er det eldste " motto " vi kjenner. Det finnes på tempelruinerne av Apollontemplet i Delfoi. Det sies intet om hvilken aldersklasse denne oppfordring er rettet til. Vi vet alle at tiden forandrer oss. Dette " motto " berøres av begrepet tid. Vi Vet ikke hvad dette begrep omfatter men jeg har funnet den beste definisjon hos kirkefaderen Augustin. Han sier: " Tiden kommer fra fortiden som ikke finnes lenger, strømmer inn i nåtiden som ikke består, og videre inn i fremtiden som enda ikke eksisterer. "

Det var stifterens hensikt å føre aktive ledende menn i forsjellige yrker i samfunnet ^{sammen} for å utvide bekjendskap med hverandre i vennskapelige former. Senior aktivt eller passivt medlemskap kom senere som en gave til medlemmer som hadde funnet sig tilrette i rotarymøtene og nødig ville gi' avkall på dem. " Kjenn Dig Selv " må forutsettes å være rettet til en ~~begrenset~~ aldersklasse i samfunnet. Men hvad vet vi egentlig om oss selv ? Hvad har vi lært av denne forhistoriske oppfordring? I det siste århundre har dette spørsmål vært gjenstand for vitenskapelig forskning under navn av Parapsykologi. Vi har observert egenskaper hos oss selv og andre mennesker som vi ikke kan forklare. Vi har gitt disse

observasjoner navne som Clairvoyance, Telepati, Telekinese o.s.v. Vi utforsker disse fenomener etter de empirisk-vitenskapelige metoder ~~metoder~~ som har befordret de enorme fysiologiske resultater som har funnet sted i vor kunnskap om naturen og dens krefter. Vi har lært at den menneskelige livsform er i besittelse av hittil uforklarlige egenskaper. Her ligger det nær å forta en sammenlikning med vor nærmeststående venn blandt de andre pattedyrenes ^dhunnerne. Når to rotarianere fra forskjellige klubber møter hverandre utenfor ett rotarymøte, og ser rotaryknappen hilser de vanligvis på herandre med ett vennlig smil, hvis ikke forholdene ligger tilrette for ett håndtrykk eller en samtale. Knappen kan sammenlignes med en gjensidig diagnose. De har begge vedkjendt ^{sig} de samme idealer/som rotarykamerater. Når to hunder av hankjønn møter hverandre stilles der også en diagnose. På muskelspendte ben går de bort til hverandre og lukter hverandre i enden. Derefter går de bort til nærmeststående tre, stolpe eller gatehjørne og skvetter på det. Dette er øiensynlig også en form for diagnose. Når ett menneske blir alvorlig syk og bringes til et sykehus vil en prøve av urin og avføring være det første tiltak. Men her sker det ved hjelp av kjemiske midler. Hvis den gjensidige diagnose mellem de to hunder gir ett for begge tilfredsstillende resultat vil det gi sig uttrykk i en seksualbetonet lek mellem dem. Hvis der oppstår tvil ~~tvil~~ vil de reise bust, knurre og begynne å slåss. Hunden trenger ingen kjemiske hjelpemidler. Deres egn ^eiboende luktesans er nokk. Hvor mange ganger den overskrider den menneskelige luktesans vet vi ikke men den må være betydelig. På det område har jeg som gammel jeger personlige ^{er}erfaringer å støtte mig til. Også andre av vor ^{er}jordiske slekninger har betydelig sterkere sanser på forskjellige områder enn vi har. Men de savner evnen til å tenke over det og bringe sine ^{er}sitninger videre i skrift og ord. I værmelding, orientering, og veksling mellem sommer og vinter (hamstring) ligner ^{er}den menneskets evne til å tenke, men dyrkrets ^{er}iboende egenskaper dør ved individets død. De efterlater sig ikke erfaringer og ^{er}sitninger til efterfølgende slektsledd. Vi kaller dette for ^{er}instikter hos dyr og forstand hos mennesker.

I 1905, da Rotary ble stiftet, forekom et betydelig antal såkalte " Hemmelige Foreninger " som trodde de forvaltet eldgammel visdom og dramatiserte den bak lukkede dører. Det var ikke stifterens hensikt å følge det eksempel. Han villø føre ledende menn i samfunnets forskjellige yrker sammen for att de kunne utvide bekjennskap med hverandre, informasjon i vennskap i

møter en time i uken. Att de burte være aktive i sitt yrke var hans forutsetning. " Senior ~~akkixt~~ medlemskap, aktivt eller passivt, kom senere som ^{nevnt.} en gave til medlemmer som hadde funnet sig tilrette i klubbmøtene og nødig ville gi avkall på dem.

" Kjenn Dig Selv " må antas å være rettet til en begrenset aldersklasse i samfunnet. Men hvad vet vi egentlig om oss selv idag ? Hvordan ^{er} vi forsøkt å oppfylle denne forhistoriske oppfordring ? I det siste århundre har dette spørsmål vært gjenstand for empirisk-vitenskapelig forskning under navn av Parapsykologi. Vi har oppdaget egenskaper både hos oss selv og andre som vi ikke kan forklare. (Vi har gitt disse oppdagelser ^{som nevnt} navne som clairvoyanse, telepati, telekinese o.s.v., og betjener av de samme metoder som den vitenskapelige forskning ~~saxxxx~~ har ført til på det teknologiske område. Vi vet att at mennesket er besittelse av egenskaper som vi enda ikke kan forklare.

Paul Harris var sig både instinkter og forstand bevisst. Han utelukket det underholdningsstoff som i årtusener hadde splittet mennesker. Politikk, religion og filosofi måtte ikke være underholdningsstoff hvis en foredragsholder bekjendte sig til en av disse disipliner til forkynnelse av personlig livssyn som for foredragsholderen selv var den eneste universelle virkelighet. Han var klar over att det for vore menneskelige sanser umålelige tomrom eller ingenmannsland som eksisterer mellem den universelle virkelighet og vore egne trosførestillinger om denne virkelighet dannet to fronter: Viten og Tro. Han var redd for att individuelle forsøk på å trenge inn i dette ingenmannsland ville hindre ett åpenhjærtet vennskap mellem representanter for de ~~de~~ forskjellige yrker i samfundet. Vennskap måtte være bindemidlet som forenet dem. I vennskap mellem menn melder sig imidlertid andre værdifulle egenskaper som eksempelvis sansen for humor. Det gledet han sig over som uttrykk for selvironi og vor egen erkjennelse av vor egen begrensning.

Som jeg ofte har hatt for vane å avslutte mine bidrag til underholdning i klubbens møter vil jeg også i dette, sandsyligvis siste, forsøk avslutte med ett tilskud fra det fond av humor som vor klubb disponerer over i de såkaldte " Trønderskrøner ":

" To rypejegere ble under rypejakten overfaldt av en så tykk fjellskodde ^{valgte den kurs de trodde var riktig.} Per gikk først og Ola hakk i hel etter ham. Plutselig ble Per borte og Ola kastet Ola og Per sig ned og ropte " slo Du Dø Per ? Dypt nedenfra fikk han Per's svar " Å veit itj Ola, for æ har itj komme ner enda ".